

KOHTUOTSUS

EESTI VABARIIGI NIMEL

Tsiviilasja number	2-07-5657
Kohus	Tallinna Ringkonnakohus
Kohtukoosseis	Tiit Kollom (eesistuja), Ülle Jänes ja Ulvi Loonurm
Otsuse tegemise aeg ja koht	27.10.2008 Tallinnas
Tsiviilasi	Valeri Buti hagi OÜ Hansa Kinnisvara vastu varalise ja moraalse kahju hüvitamiseks
Vaidlustatud kohtulahend	Harju Maakohtu 11.02.2008 otsus
Kaebuse esitaja ja kaebuse liik	Valeri Buti apellatsioonkaebus
Kohtuistungi toimumise aeg	23.09.2008
Menetlusosalised ja nende esindajad	Hageja Valeri But (ik xxxxxxxxxxxx, elukoht xxxxxxxx xxx xx-xx, xxxxxx xxxxxxxx), lepinguline esindaja adv. Aavo Aadli Kostja OÜ Hansa Kinnisvara (registrikood 10824021, asukoht Kaarli pst 8-91, 10142, Tallinn), esindaja Janno Kuusk

RESOLUTSIOON

Harju Maakohtu 11.02.2008 otsus jätta muutmata osas, millega jäeti rahuldamata 20 000 kr. kolimishüvituse väljamõistmise nõue.

Ülejäänud osas maakohtu otsus, sealhulgas kohtukulu jaotuse osas, tühistada ja saata asi selles osas uueks läbivaatamiseks maakohtule.

Apellatsioonkaebus osaliselt rahuldada.

Määrata OÜ Advokaadibüroo Aavo Aadli vandeadvokaat Aavo Aadli poolt apellandile osutatud riigi õigusabi tasu suuruseks 2478 kr.

Edasikaebamise kord

Otsusele võivad menetlusosalised vandeadvokaadi vahendusel esitada kassatsioonkaebuse otse Riigikohtule 30 päeva jooksul otsuse kättetoimetamisest arvates.

Asjaolud

Valeri But oli eluruumi asukohaga xxxxxxxx, Xxxxxxxx xx-x üürnik. Tegemist oli tagastatud majaga ning vastavalt ORAS § 12¹ lg 3 ja ES § 32 lg 2 pikenes üürileping kuni 19.12.2007. Alates 03.03.2004 on Xxxxxxxx xx kinnistu omanikuks kostja OÜ Hansa Kinnisvara.

Tallinna Säästva Arengu ja Planeerimise Amet (Tallinna SAPA) väljastas hagejale 23.11.2004 loa Xxxxxxxx x asuva hoone lammutamiseks, millise hageja vaidlustas Tallinna Halduskohtus, kuid 11.08.2006 määrusega jättis halduskohus rahuldamata esialgse õiguskaitse Xxxxxxxx xx lammutustööde peatamiseks.

Tallinna Linnavalitsuse 21.06.2006 korraldusega eraldati hagejale elamispind Tallinnas, Xxxxxxxxxx xx-x, kuid hageja nimetatud eluruumi kasutama ei asunud. Harju Maakohtu 18.09.2006 määrusega 2-06-24874 paigutati hageja esialgse õiguskaitse korras vaidlusalusest eluruumist asenduseluruumi aadressile Xxxxxxxx xx-xx. Tallinna Linnavalitsuse 15.11.2006 korraldusega eraldas Tallinna linn hagejale eluruumi Tallinnas Xxxxxxxx xxx xx-xx. Hageja võttis eluruumi kasutusõiguse vastu 12.12.2006.

Harju Maakohtu 28.03.2007 määrusega on hagist loobumise tõttu lõpetatud menetlus OÜ Hansa Kinnisvara hagi Valeri Buti vastu Tallinnas, Xxxxxxxx xx-x asuva eluruumi väljanõudmiseks ebaseaduslikust valdusest.

15.02.2007 esitas Valeri But kohtusse hagi OÜ Hansa Kinnisvara vastu varalise kahju 104 451 kr. ja mittevaralise kahju 150 000 kr hüvitamiseks. Hagi põhjenduste kohaselt lammutas kostja elamu katuse ja võttis eest ära elamu välisukse, mis kuulus hagejale ja maksis 2400 kr. Kuna lõhutud katuse tõttu ei olnud enam hoone vettpidav, riknesid hageja kodused majapidamisesemed ja kodutehnika väärtuses 82 051 kr. Kahju hüvitise suuruse määramisel polnud alust vähendada asjade väärtust seoses kulumisega, kuna hagejal puudus võimalus uute asjade soetamiseks samaväärse hinnaga. Kostja on garanteerinud hageja kolimiskulude hüvitamise ja 20 000 kr ulatuses toetuse maksmise, kuid kostja ei ole lubadust täitnud. Vaatamata elamiskõlbmatutele tingimustele esitas kostja üüri nõudeid täies ulatuses.

Kostja käitumise tõttu oli hageja sunnitud elama ebaseaduslikes tingimustes. Kahe ja poole aasta kestel elas ta ilma elektrita. Kostja on hageja suhtes rikkunud põhiseadusest tuleneva kodu puutumatusse põhimõtet eluaseme osas. Kostja ahistas hagejat ja teisi üürnikke pidevalt nii vaimselt kui füüsiliselt ning hageja pidi alalise hirmu seisundis oma vara valvama. Mittevaralise kahju hüvitamise kohustuse panemine väljendaks ühiskonna hukkamõistu kostja käitumise suhtes ja leevendaks hagejale tehtud ülekohut.

Kostja hagi ei tunnistanud. Kostja lammutas Tallinnas Xxxxxxxx xx asuva hoone Tallinna SAPA 23.11.2004 loa alusel. Lammutamine oli vajalik hoone varisemisohhtlikkuse tõttu. Hooned levinud niiskus võis hageja vara küll kahjustada, kuid kostja ei ole vastutav hoones toimunud lagunemisprotsesside eest. Lammutustöödega alustati alles pärast hagejaga lepingu lõppemist. Kõikidest varasematest lammutustöödest teavitati hagejat piisava varuga ette. Hageja ei ole tõendanud, et hagiavalduses märgitud vara temale kuulus. Esemete soetamismaksumus, rikkumine ning jääkmaksumus on tõendamata

Üürileping hagejaga öeldi üles 30.08.2006. Lepingu ülesütlemist hageja ei vaidlustanud.

Kostja on üürilepingu kehtivuse ajal korduvalt pakkunud hagejale asenduseluruumi, hüvitust ning kolimiskulude hüvitamist. Kolimiskulude hüvitamise lubadus oli siduv selle tegemise ajal ning üksnes juhul, kui hageja vabastab eluruumi vabatahtlikult lepingu kehtivuse ajal. Hageja neid eeldusi ei täitnud. Hageja ise ei soovinud elamiskõlbmatust hoonest välja kolida ning on seetõttu ise vastutav oma vara väidetava kahjustumise ning elutingimuste eest. Hageja on ise põhjustanud endale moraalse kahju ja stressi. Hageja ei ole põhistanud, milles tema moraalne kahju seisneb.

Maakohtu otsus

11.02.2008 otsusega jättis Harju Maakohus hagi rahuldamata ja kohtukulud hageja kanda.

Asjas puudus vaidlus selles, et poolte vahel oli üürilepingul põhinev võlasuhe. Üürileping pikenes seaduse alusel kuni 19.12.2007. Kostja lõpetas 08. septembrist 2006 lepingu erakorralise ülesütleamisega VÕS § 317 alusel. Hageja lepingu ülesütlemist ei vaidlustanud. Vaidlust ei olnud ka selles, et Tallinnas, XXXXXXXX xx asuv elamu oli lepingu kehtivuse ajal väga halvas seisukorras. Nimetatud asjaolu kinnitas poolte kirjavahetus ja Tallinna SAPA poolt 23.11.2004 antud lammutusluba, millise põhjendatus ja õiguspärasus on tõendatud Tallinna Halduskohtu 11.08.2006 määrusega 3-06-1581. Ka OÜ Ehitusekspertiisibüroo arvamusest nähtus, et hoone oli juba 2005 aprillis tugevalt amortiseerunud.

Eluruumi üürniku esmane huvi on suunatud eluruumi kasutamise võimaluse saamisele. Reeglina kannab tähtaegse üürilepingu puhul üürileandjal vara korrashoiu kohustust kogu lepingu kehtivuse perioodil, kuid antud vaidluses ei olnud lepingu pooled lepingu tähtaja määramisel vabad. Amortiseerunud hoones üürilepingu korduv pikenemine on toimunud seaduse alusel. Lepingu kestvus välistas hoones kapitaalse iseloomuga remonttööde tegemise ilma üürisuhteid lõpetamata või üürnikke ümber paigutamata. Hageja ei saa üürnikuna üürileandjalt mõistlikult oodata, et viimane taastaks varisemisohtriku hoone ja võimaldaks üürnikul lepingu tähtaja saabumiseni nimelt selles eluruumis elada. Hagejal on olnud võimalus saavutada kohustuse täitmisega taotletav tulemus (eluruumi üürimine) muul viisil, s.o. vastu võttes kas kostja või kohaliku omavalitsuse pakutud asenduseluruumi. Seega oli üürilepingu erakorraline ülesütlemine VÕS § 317 järgi põhjendatud ja hagejal puudus alates 09.09.2006 vaidlusaluse eluruumi kasutamise õiguslik alus. Kostja on teinud üürnikule ettepanekuid olukorra lahendamiseks, mida üürnik vastu võtnud ei ole. Samas üürnik ei ole teinud midagi iseenese elamistingimuste parandamiseks. Seetõttu on kostja lepingu ülesütlemisel käitunud mõistlikult ega ole seadust rikkunud. Lisaks on kostja pakkunud kolimisega seotud kulude ja ebamugavuste kompenseerimist, kuid hageja ei võtnud pakutud võimalusi vastu. Sellest tulenevalt on hageja ise vastutav temal kujunenud elamistingimust eest.

Hagejal puudus õiguslik alus ja ka igasugune mõistlik põhjendus oma vara hoidmiseks vaidlusaluses eluruumis pärast lepingu lõppemist. Selle asjaolu eest ei ole kostja vastutav. Kostja ei ole oma asja (elamu) hoidmisel olnud hooletu ega olnud hooletu ka üürniku vara suhtes. Seega ei vastuta kostja kohtustuste rikkumise eest VÕS 104 lg 1 ja 105 järgi.

Hageja esitatud dokumentidel tema kahjustatud vallasvara väärtuse kohta puudub asja lahendamisel tähendus, kuna kostja ei vastuta hageja vara kahjustuste eest.

Tunnistaja ütluste kohaselt alustati hoones lammutamisega seotud töid mõnevõrra varem, kui leping hagejaga lõppes, kuid see ei mõjutanud üürisuhet märkimisväärselt. Hageja teostas lammutustöid lammutusloa alusel. Millegagi ei olnud tõendatud, et kostja oleks lammutustöid teinud hagejale üüritud eluruumis enne lepingu lõppemist.

Kohus jätab tähelepanuta hageja väited, mis olid seotud hagejalt üüri nõudmisega. Hageja võinuks nende põhjendatuse korral kasutada õigust alandada või hoiustada üüri VÕS § 278 ettenähtud alustel.

Hageja ei olnud veenvalt esile toonud, milles seisnes kostjapoolne süüline kohustuste rikkumine, mille tagajärjeks oleks hageja mittevaraliste õiguste kahjustamine. Hageja ei esitanud mingeid tõendeid, mille alusel saaks väita, et kostja on süüdi hageja poolt väidetavalt üle elatud ebameeldivuste ja stressi tekitavate elamistingimuste eest.

Põhjendatud ei olnud hageja nõue kostjalt 20 000 kr ulatuses hüvitise väljamõistmiseks. Kohus hindab antud toetuse lubadust mittetäieliku kohustusena VÕS § 4 lg 2 punkti 2 tähenduses. Üürileandja soovis üürisuhte viivitusega lõppemist ning on aidanud seetõttu kaasa üürniku taotluse lahendamisele kohalikus omavalitsuses. Üürniku toetamise lubadus oli adresseeritud Tallinna Kesklinna Valitsusele V.Buti materjalide juurde lisamiseks. Hageja ei soovinud realiseerida Tallinna Kesklinna Valitsuse ja kostja poolt toetatud võimalust. Seetõttu ei olnud toetuse lubadus hageja algatusel kohustusena üle kantav teise faktilisse ja õiguslikku olukorda.

Hageja kostjat süüdistavates avaldustes väidetu ei ole leidnud kriminaalmenetlustes kinnitust. Seega ei ole leidnud tõendamist hageja väited kostja emotsionaalsetest ja füüsilistest sekkumistest hageja elukorraldusse. Samuti ei ole hageja tõendanud ukse omandit ja selle väidetava rikkumisega seotud asjaolusid.

Apellatsioonkaebus

Apellant palub tühistada Harju Maakohtu 11.02.2008 otsuse osas, millega maakohus jättis rahuldamata 84 451 kr varalise kahju nõude ja 150 000 kr moraalse kahju nõude, teha selles ajas uus otsus nõuete rahuldamiseks.

Apellandi nõude varalise kahju hüvitamiseks jättis kohus rahuldamata põhjusel, et vastustaja lõpetas pooltevahelise üürilepingu alates 08.09.2006 erakorralise ülesütlemisega VÕS § 317 alusel ning apellant lepingu ülesütlemist ei vaidlustanud. Apellant on seisukohal, et maakohtu selline seisukoht on vastuolus kehtivate õigusnormidega. Üürnik ei pea üürilepingut vaidlustama, kui ülesütlemine on alusetu ja üürnik saab oma õigusi kaitsta esitades sellekohase vastuväite üürileandja algatatud kohtuvaidluses. Sellisele seisukohale on asunud ka Riigikohus tsiviilasjas 3-2-1-47-04. Sellekohased vastuväited kavatses apellant esitada tsiviilasjas 2-06-24874, millise menetlus lõpetati seoses hagist loobumisega. Seega ajal, kui kostja alustas elamu XXXXXXXX xx lammutustöödega, oli üürileping endiselt kehtiv. Elamu lammutati sellises ulatuses, et see polnud enam vettpidav ning vihmade tõttu apellandi kodune vara rikneski. Tekkinud kahjus ei saa olla vastutav apellant ning apellandi arvates on ta tõendanud vastustaja poolt kahju tekitamise.

Vastustaja oma tegevusega on rikkunud apellandi põhiseaduse § 33 tagatud õigust kodu puutumatusele. Sellistel meetoditel, nagu vastustaja kasutas üürnikust vabanemiseks, on tegemist apellandi õiguste kahjustamisega VÕS § 1046 mõttes ning talle on tekitatud õigustamatult moraalset kahju.

Vastus apellatsioonkaebusele

Vastustaja vaidleb apellatsioonkaebusele vastu.

Ringkonnakohtu otsuse põhjendused

Ringkonnakohus leidis, et kohtuotsus tuleb kaevatud osas tühistada ja asi saata uueks läbivaatamiseks maakohule.

Hageja varaline nõue (välja arvatud 20 000 kr. kolimishüvitus ja 2400 kr. ukse maksumuse hüvitamiseks) põhines väidetel, et kostja poolt teostatud lammutustööde tõttu kahjustati suures ulatuses tema korteri kohal olevat katust ja seetõttu sissesadanud vihmad rikkusid ja muutsid kasutuskõlbmatuks tema mööbli ja olme- ning arvutustehnika.

Maakohus leidis, et elamu lammutamine oli põhjendatud ja seaduslik, kuna elamu oli kasutamiskõlbmatu ja ohtlik ning kostjal oli olemas ehitusluba elamu lammutamiseks. Hagejal üürnikuna puudus õigus sekkuda kostja otsustesse, mis puudutab hoonet tervikuna. Üürileping hagejaga oli seaduspäraselt lõpetatud 8. septembrist 2006 ja alates sellest ajast puudus hagejal eluruumi kasutamise õigus, vabatahtlikult eluruumist väljakolimisele ta aga keeldus, vaatamata pakutud võimalustele. Talle ei tehtud kostja poolt takistusi vara äraviimiseks. Seega ei ole kostja vastutav korteris olnud hageja vara väidetavate kahjustuste eest ja kostja ei ole hagejale kahju põhjustanud.

Kohus leidis ka, et hageja ei ole esitanud tõendeid, mis kinnitaksid, et kostja on tema omandit rikkunud, hageja esitatud dokumendid kahjustatud vara väärtuse kinnitamiseks ei oma aga tähtsust, sest kostja ei vastuta hageja vara kahjustuste eest.

Kolleegium leiab, et maakohus on oluliselt rikkunud menetlusõiguse norme ja väärtalt kohaldanud materiaalsoiguse norme.

Maakohus ei ole võtnud seisukohta hageja nõude aluse suhtes, s.o. hageja väite kohta, et elamu lammutustöödel lõhuti elamu katus, mille tagajärjel sissesadanud sademed rikkusid tema korteris olnud vara- mööbli, olme- ja arvutustehnika, millest tal tekkis varaline kahju. Ebaõige on kohtu seisukoht, et hageja ei ole oma väidete tõendamiseks tõendeid esitanud. Selleks on hageja esitanud tunnistajate ütlused ja dokumendid kriminaalasja algatamisest keeldumise materjalidest. Viimaste juures on muuhulgas teade elamu lammutamisest 11.-22. septembril 2006 ning politseiinspektori ettekanne 05.oktoobrist 2006 koos tehtud fotodega, millest nähtub politseiinspektori sedastus, et XXXXXXXX XX kahekordsest puumajast on ära lammutatud hoone tagumine pool, hageja kasutuses olevas korteris on nurkades ämbrid ja „potsikud“, millesse tilgub lae vahelt vett; katus on alles poolel majal ning osades kohtades on see lapitud uste ja plekitükkidega (toimiku lk. 155-175).

Seega ei vasta kohtuotsus selles osas TsMS §-le 442 lg.8.

Ignoreeriv lähenemine hageja tõenditesse on kohtuotsuse põhjendusi arvestades tulenenud kostja ja kohtu seisukohast, mille kohaselt, isegi kui hageja vara oleks kahjustatud lammutustöodes käigus, on hageja selles ise süüdi ja talle tekkinud kahju on temast endast põhjustatud.

Kolleegium leiab, et maakohus on seadust ebaõigesti tõlgendanud. Asjas ei ole vaidlust selles, et kostja asus elamut lammutama olukorras, kus selles asuvat korterit kasutas hageja, ehk siis elamu ei olnud elanikest ja nende varast täielikult vabastatud. Sellisel juhul, kui lammutamist ei ole võimalik läbi viia selliselt, et elanike kasutuses olevaid eluruumi ja nende kasutamist ei kahjustata, kujutab lammutamine endast PS §-is 26 sätestatud kodu puutumatus rikkumist. Ehitusloa olemasolu hoone lammutamiseks kodu puutumatus rikkumist ei õigusta.

Kodu puutumatus rikkumist ei õigusta ka asjaolu, et kostja ütles üürilepingu kehtivalt üles ja alates 8. septembrist 2006 muutus hageja valdus korterile seeläbi ebaseaduslikuks (valduseks, millel puudub õiguslik alus). Hoone lammutamisega eluruumi kasutamise takistamine ning ebaseadusliku valdaja vara ohtuseadmine ei kujuta AÕS § 41 kohast lubatud omaabi valduse kaitseks. Kolleegium märgib, et kuivõrd hageja kasutas korterit üürilepingu alusel, siis ei ole tema puhul tegemist omavolilise valduse saamisega ning omaabi kasutamine, kui selle all mõelda jõuga eemaldamist, on AÕS §-dest 40 lg.2 ja 41 tulenevalt üldse välistatud. Kostja oleks pidanud nõudma üüritud asja tagastamist ja hageja väljatõstmist kohtu korras (mida ta lõpuks ka tegi).

Kuigi hageja tugines kahju nõudes üürilepinguliste kohustuste rikkumisele kostja poolt, ei ole kohus TsMS § 436 lg.7 kohaselt seotud poolte esitatud õiguslike väidetega. Kuivõrd hoone lammutamine ei kujuta endast üürileandja poolt üürilepinguliste õiguste kasutamist, siis tuleb kolleegiumi arvates varalise ja mittevaralise kahju hüvitamise nõude lahendamisel lähtuda mitte lepinguõiguse, vaid deliktiõiguse sätetest.

Mittevaralise kahju osas on kohus hagi rahuldamata jätmist põhjendanud samuti seisukohaga, et kostja ei vastuta hageja otsustustest tingitud tagajärgede eest, ehk siis kostja ei ole süüdi hageja poolt väidetavalt üle elatud ebameeldivust ja stressi tekitavate elamistingimuste eest.

Kolleegium leiab, et kodu puutumatus rikkumine võib seisneda ka selles, et majaomanik tahtlikult katkestab elamu (korteri) varustamise veevargist saadava veega ja elamu varustamise elektri ning gaasiga ilmse eesmärgiga üürnikest vabaneda. Kolleegium märgib, et katkenud vee- ja gaasitorustikku on võimalik remontida ning amortiseerunud elektrijuhtmetistikku on võimalik asendada; omand on võrdne ettevõttega, mis toob paratamatult kaasa kulutusi, ja elamuga kinnistu ostnud isik ei saa eluruumide normaalse kasutamise takistamist õigustada elamu halva seisundiga ja vajadusega see lammutada olukorras, kus ta viivitab seaduslike vahendite kasutamisega sellises seisundis elamu elanikest vabastamiseks.

PS §-is 26 sätestatud kodu puutumatus on üldine isikuõigus ja selle rikkumisel võib kahjustatud isik VÕS §-st 134 lg.2 kohaselt kahju hüvitamise kohustuse olemasolul nõuda ka mittevaralise kahju hüvitamist, kui rikkumise raskus seda õigustab.

Hageja väitis, et 17.07.2006 võtsid kostja töötajad eest ja viisid ära korteri metallist välisukse, mille hageja oli ostnud 2400 kr. eest ja paigaldanud kostja töömeeste poolt ära viidud korteriukse asemele. Kui nimetatud ukse ostmise ja paigaldamise vajadus oli tingitud asjaolust, et senise korteriukse olid kõrvaldanud lammutamisega alustanud kostja töötajad, ning see leiab tõendamist, siis on hagejal õigus nõuda ukse ostuhinna hüvitamist VÕS § 131 järgi kui isikuõiguse rikkumisest põhjustatud kulutust, sõltumata õiguslikus hinnangust sellele, kas (asendatud) uks kuulus talle või muutus see paigaldamisega elamu oluliseks osas, samuti sellest, kas kostja asendatud ukse ära võttis. Seetõttu on asjakohatu

ja olulisel määral ebatäpne kohtu seisukoht, et hageja ei ole ukse omandit ja selle väidetava rikkumisega seotud asjaolusid tõendanud.

Iseenesest õige on kohtu seisukoht, et kriminaalasja lõpetamise määrused ei ole tsiviilkohtumenetluses tõendamisest vabastamise aluseks. Samas tähendab see vaid seda, et neil ei ole ette kindlaksmääratud jõudu; nad on TsMS § 272 tulenevalt tsiviilkohtumenetluses kasutatavad dokumentaalsete tõenditena, milles toodud asjaolusid saab kummutada (või kinnitada) teiste tõenditega.

Kolleegium leiab, et apellatsioonikohus ei saa ise uut otsust teha, sest kohaldatav seadus ei või olla üllatuslik ja kohaldamisele tulev seadus nõuab tõendite ning asjaolude tuvastamist ning hindamist, milliste kohta tuleb pooltele tagada edasikaebe õigus. Selles mõttes rahuldab kolleegium apellatsioonkaebuse osaliselt.

Kuna kahjustatud asjad ei ole säilinud ja nende täpse väärtuse tagantjärele kindlakstegemine võib osutuda võimatuks, siis võib kohaldamisele tulla VÕS § 127 lg.6, mille järgi, kui kahju tekitamine on kindlaks tehtud, kuid kahju täpset suurust ei saa kindlaks teha, muu hulgas mittevahalise kahju tekitamise korral, otsustab hüvitise suuruse kohus.

Kolleegium märgib, et VÕS §-dest 139 lg.1 ja 140 lg.1 kohaldamisel võib kahjuhüvitist üksnes vähendada või piirata, mitte aga selle väljamõistmisest üldse keelduda.

Kodu puutumatus on absoluutse tähendusega isikuõigus, mille rikkumisest peavad kõik hoiduma. Seetõttu peab ringkonnakohus vajalikuks väljendada kahtlust, kas elamu halb seisukord ning hageja keeldumine halvas seisundis elamust vabatahtlikult lahkuda, vaatamata kostja poolt tehtud pakkumistele ja üürilepingu lõpetamisele, saab olla piisavaks argumendiks isikuõiguse rikkumise läbi tekitatud vahalise kahju hüvitise vähendamisel või mittevahalise kahju eest rahalise kompensatsiooni väljamõistmise otsustamisel.

OÜ Adokaadibüroo Aavo Aadli taotlus riigi õigusabi tasu suuruse määramiseks vandeadvokaat Aavo Aadli poolt hagejale riigi õigusabi korras esindamise eest käesolevas apellatsioonimenetluses kuulub 2478 kr. ulatuses (koos käibemaksuga) rahuldamisele, kuna on tõendatud ja põhjendatud.

Menetluskulu jaotuse peab maakohus otsustama asja uuel läbivaatamisel.

Tiit Kollom

Ülle Jänes

Ulvi Loonurm